

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Karla Černína, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **CF FLOP s. r. o.**, IČO: 64608565
sídlem Nejedlého 383/11, Brno

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2023, čj. 11054/23/5100-41453-711400,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2023, čj. 11054/23/5100-41453-711400, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobkyni 5 532 Kč na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. V projednávané věci je předmětem sporu, zda byla žalobkyně vlastníkem motorového vozidla Toyota Corolla Verso, v době, kdy správce daně zřídil k tomuto vozidlu zástavní právo podle § 170 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění zákona č. 527/2022 Sb. (dále jen daňový řád“), a to k zajištění zaplacení daňových dluhů žalobkyně (v celkové výši 764 476 Kč ke dni 15. 6. 2022).

2. Rozhodnutím ze dne 16. 6. 2022, č. j. 3195123/22/3003-80541-706566 (dále jen „rozhodnutí o zřízení zástavního práva“), zřídil správce daně (Finanční úřad pro Jihomoravský kraj) zástavní právo ke shora uvedenému motorovému vozidlu.
3. Žalobkyně podala proti rozhodnutí o zřízení zástavního práva odvolání, přičemž podstatou její argumentace je, že motorové vozidlo prodala kupní smlouvou ze dne 1. 12. 2015 (dále jen „kupní smlouva“) a převedla vlastnické právo na pana Ing. L. M., který byl a stále je jejím jediným jednatelem. Převod pouze nebyl zaznamenán do evidence motorových vozidel.
4. Žalovaný však žalobkynino odvolání v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl a rozhodnutí o zřízení zástavního práva potvrdil.
5. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.

Žaloba

6. Žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí. Má za to, že kupní smlouvou prokázala, že není vlastníkem motorového vozidla. Žalovaný podle ní pochybil tím, že neprovedl důkaz listinami, které mu předložila v letech 2019 a 2020, mezi nimiž je i kupní smlouva. Kupní smlouvu předložila správci daně již tři roky před zřízením zástavního práva, a proto je nelogické hodnocení, že ji předložila účelově až v roce 2022.
7. Žalobkyně nemohla požádat o změnu vlastníka vozidla v evidenci motorových vozidel z toho důvodu, že ji dopravní inspektorát předem informoval o tom, že *na vozidle je uplatněno* [exekutorské] *zástavní právo*. To je podobné jako u nemovitých věcí. Žalobkyně proto nesouhlasí s názorem žalovaného, že probíhající exekuce nebo zřízení exekutorského zástavního práva nebránily změně vlastníka nebo alespoň provozovatele vozidla v registru silničních vozidel. Žalovaný uvedl, že záznamy o exekucích jsou patrné i z poznámek uvedených na evidenční kartě motorového vozidla, a proto nebylo třeba vyžádat od příslušných exekutorů potvrzení o jejich provádění. S tím však žalobkyně rovněž nesouhlasí, neboť od jednotlivých exekutorů je třeba vyžádat *chronologii a obsah* jednotlivých exekucí a zástavních práv, které bránily zápisu změny jeho vlastníka. Žalobkyně tedy navrhuje, aby si tato vyjádření exekutorských úřadů vyžádal soud, neboť jsou důkazem, proč nemohlo dojít ke změně evidence vlastníka motorového vozidla.
8. O převodu vlastnického práva svědčí podle žalobkyně i další skutečnosti. Sama totiž nezahrnovala platby pojistného na zákonné pojištění odpovědnosti z provozu vozidla v letech 2015-2022 ani jiné náklady spojené s provozem vozidla do svých výdajů. Tyto náklady vždy platil Ing. L. M. Dalším důkazem je, že žalobkyně v předmětném období neuplatňovala paušální náklady na dopravu ve výši 60 000 Kč ročně. Dále žalobkyně též tvrdí, že neevidovala vozidlo v letech 2010 až 2014 (ale ani později) jako svůj dlouhodobý obchodní majetek. Příslušná kolonka zůstala v účetních závěrkách nevyplněná, a vyplněná ani být nemohla, protože vozidlo pořídila v roce 2008 a bylo odepsáno v letech 2008-2010.

Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Setrval přitom na stanovisku vysloveném v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobkyně sice předložila kupní smlouvu, kterou měla motorové vozidlo převést na svého jednatele, avšak z vyjádření Hasičské vzájemné pojišťovny, a.s., a České podnikatelské pojišťovny, a.s., vyplynulo, že

jako vlastník provozovatel a pojistník vystupovala žalobkyně i po roce 2015, neboť právě ona uzavírala smlouvu o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla.

10. Kupní smlouvu uzavřela za žalobkyni paní M., která ale byla „pouze“ společníkem žalobkyně a nebyla oprávněná za ni jednat. Navíc žalobkyně předložila kupní smlouvu až v roce 2020 v průběhu řízení o odvolání proti rozhodnutí o doměření daně z příjmů právnických osob za rok 2014. To vyvolává pochybnosti a nasvědčuje tomu, že kupní smlouva mohla být vyhotovena dodatečně, a to mezi blízkými osobami, až v reakci na průběh daňového řízení za účelem vyvedení motorového vozidla z majetku žalobkyně. Ostatní zjištěné skutečnosti nenasvědčují tomu, že k prodeji reálně došlo. Žalovaný proto neosvědčil kupní smlouvu jako důkaz prokazující převod vlastnického práva k motorovému vozidlu.
11. Žalovaný si v průběhu odvolacího řízení vyžádal sdělení Magistrátu města Ostravy, který vede registr silničních vozidel, a ten mu zaslal kartu silničního vozidla a kopii technického průkazu. Není z nich patrné, že by žalobkyně nebo jiná osoba požádala o změnu údajů o vlastníkově. V kartě jsou však zachycené poznámky o několika exekucích, přičemž záznam o ukončení poslední z nich byl proveden 22. 1. 2021. Nejpozději od tohoto dne tedy jakékoliv překážky pro změnu vlastníka v registru silničních vozidel pominuly. Jelikož jsou záznamy o exekucích patrné i z registru silničních vozidel, bylo by podle žalovaného zbytečné žádat o potvrzení o jejich provádění i od jednotlivých exekutorů. Žalovaný si navíc není vědom žádné zákonné překážky, která by v případě vedení exekuce či zřízení exekutorského zástavního práva bránila změně údajů o vlastníkově nebo alespoň provozovateli motorového vozidla.
12. Žalovaný rovněž ověřoval údaje uvedené v účetních závěrkách žalobkyně z let 2010-2021, jež byly založeny do sbírky listin obchodního rejstříku. Pokud byla žalobkyně vlastníkem v letech 2008-2014, pak měla vozidlo vést v účetnictví jako dlouhodobý majetek. Žalobkyně však v tomto období žádný dlouhodobý majetek nevykázala. Z výkazu zisku a ztrát není patrné ani to, že by vykázala jakýkoliv prodej dlouhodobého majetku. Účetní závěrky jsou proto neprůkazné, neboť z nich nelze dovodit, kdy a zda vůbec k prodeji motorového vozidla došlo. V případě provádění účetních odpisů se vozidlo z obchodního majetku zcela „neztrácí“. Vlastnictví staršího majetku je i nadále evidováno a projevuje se v objemu provedených korekcí. Pokud by žalobkyně motorové vozidlo jako svůj dlouhodobý majetek evidovala, projevila by se v rozvaze v kolonce *brutto* a po úplném odepsání v kolonce *korekce* jeho vykázaná pořizovací hodnota. Jedině v kolonce *netto* by se vykazovala nula jako účetní hodnota odepsaného majetku. Účetní závěrky tak nejsou průkazné.
13. Dále poukázal žalovaný na skutečnost, že žalobkyně neumožnila správci daně provedení daňových kontrol na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období let 2016-2018. Za této situace jí byla daň vyměřena na základě pomůcek. Tvrzení, že měl žalovaný zohlednit výsledky daňových kontrol, z nichž mělo vyplynout, že motorové vozidlo již žalobkyně nevlastnila, je proto absurdní.

Ústní jednání

14. Při jednání konaném dne 9. 3. 2026 setrvali účastníci na svých stanoviscích. Žalobkyně považuje za klíčové, že její účetní záznamy prokazují, že po prodeji vozidla nehradila žádné náklady spojené s provozem vozidla. Náklady nesl Ing. M., který je hradil ze svého účtu nebo z účtu blízkých osob a uplatňoval je sám jako vlastní daňové náklady. Žalobkyně

v daných zdaňovacích obdobích neuplatnila ani paušální náklady na provoz vozidla. Správce daně se řádně nevypořádal s účetními záznamy žalobkyně. Formálně zůstala žalobkyně zapsaná jako vlastníka vozidla, protože nebylo možné provést změnu v registru silničních vozidel. K dotazu soudu žalobkyně doplnila, že důvodem prodeje vozidla byla skutečnost, že žalobkyně předpokládala omezení činnosti a vozidlo se pro ni stalo nepotřebným. Naopak Ing. M. potřeboval vozidlo užívat více, neboť mu přibýlo služebních cest na Slovensko. Paní M. podepsala kupní smlouvu z důvodu, aby ji Ing. M. nepodepisoval za oba účastníky. Zmocnil proto svoji matku k podpisu kupní smlouvy za žalobkyni. Vozidlo stále existuje a Ing. M. ho stále užívá. v současné době má najeto přes 300 000 km. Smlouvy o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla uzavírala žalobkyně svým jménem, protože pojišťovna uzavírá smlouvy pouze s evidovaným vlastníkem. Na magistrátu v Ostravě se jednatel žalobkyně pokusil o provedení změny vlastníka v registru silničních vozidel, konkrétně se tam dostavil v letech 2016 a 2019, nebyl ale úspěšný z důvodu, že na vozidlo byla vedena exekuce.

15. Žalovaný zdůraznil, že zástavní právo bylo zřízeno na základě skutečnosti, že žalobkyně byla zapsána jako vlastníka v registru silničních vozidel. Žalovaný vyjádřil pochybnosti o platnosti kupní smlouvy. Převodu bránilo zřejmě i to, že žalobkyně neměla souhlas k převodu od zástavních věřitelů. Skutečnost, že žalobkyně neuplatňovala náklady spojené s provozem vozidla, neprokazuje, že není vlastníkem, neboť uplatnění nákladů je pouze právem, ale nikoliv povinností daňového subjektu. Žalobkyně uvedla tvrzení o tom, že paní M. byla zmocněna k uzavření kupní smlouvy za žalobkyni, až při ústním jednání soudu. Pokud jde o možnost aplikace § 440 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“) uvedl žalovaný na dotaz soudu, že argumentoval absencí zmocnění jen jako okolností, která nasvědčuje účelovosti jednání žalobkyně.

Podmínky řízení a rozsah soudního přezkumu

16. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 6. 2020, čj. 9 Afs 316/2019-44), po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde o žalobu věcně projednatelnou.
17. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího řízení, k nimž by musel přihlídnout i bez námítky, soud neshledal. Dokazování soud neprováděl, neboť veškeré pro věc podstatné skutečnosti jsou zachyceny ve správním spisu.

Posouzení žaloby

18. Soud se v první řadě zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, neboť důvodnost takové námítky by bránila jeho meritornímu přezkumu. Žalobkyně na různých místech žaloby namítá, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné nebo se žalovaný nevypořádal s různými důkazy či jejími námítkami.
19. Soud k tomu uvádí, že nepřezkoumatelnost je jednou z nejzávažnějších vad, kterou může být správní rozhodnutí zatíženo. Aby bylo rozhodnutí přezkoumatelné, z odůvodnění musí být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný, jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech a jak se vypořádal s uplatněnými námítkami. Nedostatek

odůvodnění je objektivní překážkou, která znemožňuje věcný přezkum napadeného rozhodnutí, neboť nelze zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno.

20. Nepřezkoumatelnost pro nedostatečné odůvodnění může vzniknout např. tehdy, opřel-li správní orgán rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz obdobně k rozhodovací činnosti správních soudů např. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v odvolání (viz např. rozsudky NSS ze dne 27. 6. 2007, čj. 3 As 4/2007-58, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, či ze dne 8. 4. 2004, čj. 4 Azs 27/2004-74). Nepřezkoumatelnost však musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro skutečnou nemožnost zjistit samotný obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. např. usnesení NSS ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztahovat jej i na situace, kdy se správní orgán podstatou námítka účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty uplatněné námítka, popř. se dopustí dílčího nedostatku odůvodnění. Povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každé tvrzení. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námítka účastníka řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008-13), případně, za podmínek tomu přiměřeného kontextu, i s akceptací odpovědi implicitní, což připouští i Ústavní soud (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09). Soud také připomíná, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy žalobce o tom, jak podrobně by mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která brání přezkoumání napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24).
21. V projednávané věci soud neshledal, že by napadené rozhodnutí žalovaného trpělo nepřezkoumatelností. Žalovaný jasně vyjádřil, proč má za to, že zřízení zástavního práva není v rozporu se zákonem. Zabýval se přitom všemi uplatněnými odvolacími námitkami, zdůvodnil své úvahy a předložil konkrétní ucelenou argumentaci oponující námitkám žalobkyně. Z napadeného rozhodnutí je tak patrná jeho reakce na námítka i důkazy navržené žalobkyní. Je zřetelné i to, z jakých skutkových zjištění žalovaný vycházel. Soudu nic nebrání, aby správnost úvah žalovaného věcně posoudil.
22. Podstatou žaloby je argumentace, podle níž žalobkyně v době vydání rozhodnutí o zřízení vlastnického práva nebyla vlastníkem motorového vozidla, neboť jej kupní smlouvou ze dne 1. 12. 2015 převedla na Ing. M., svého jednatele.
23. Podle § 170 odst. 1 první věty daňového řádu *správce daně může zřídit rozhodnutím zástavní právo k majetku daňového subjektu k zajištění jím neuhrazené daně za podmínek stanovených občanským zákoníkem, pokud tento zákon nestanoví jinak. K ujednání dlužníka a věřitele podle občanského zákoníku, které vylučuje postoupení pohledávky jinému, se přitom nepřiblíží. Podle odst. 3 správce daně může rozhodnout o zřízení zástavního práva k majetku vlastníka, odlišného od daňového subjektu, jehož nedoplatek je zajišťován, a to na základě předchozího písemného souhlasu vlastníka s úředně ověřeným podpisem.*
24. Primárním předpokladem pro zřízení zástavního práva podle citovaného ustanovení je, že daňový dlužník je vlastníkem majetku, k němuž má být zástavní právo zřízeno. K majetku

jiné osoby může být zástavní právo zřízeno jen s jejím výslovným písemným souhlasem (s úředně ověřeným podpisem).

25. Soud v daném případě nemůže vytýkat správci daně jeho postup, kdy se při vydání rozhodnutí o zřízení vlastnického práva opřel primárně o obsah evidence obsažené v registru silničních vozidel, podle které byla v době jeho vydání vlastníci motorového vozidla žalobkyně. Je však třeba zdůraznit, že údaj v registru silničních vozidel o vlastnictví má pouze evidenční účinky a zápisy v něm nezakládají vznik, změnu ani zánik práv k vozidlu. Stejně tak ani technický průkaz neprokazuje automaticky vlastnictví vozidla. Tyto závěry vyplývají z již ustálené judikatury týkající se významu údajů o vlastnictví zapsaných v technickém průkazu a registru silničních vozidel (např. rozsudek NS ze dne 28. 11. 2007, sp. zn. 32 Odo 1411/2005). Byť tedy uvedené údaje slouží jako významné vodítko k posouzení otázky vlastnictví motorového vozidla, tak ve sporných případech je třeba vlastnictví vozidla dokazovat, pokud je to nezbytné pro zjištění skutkového stavu.
26. V projednávané věci žalobkyně relevantním způsobem doložila, že mělo dojít k převodu vlastnického práva. Konkrétně poukázala na kupní smlouvu, kterou měla uzavřít dne 1. 12. 2015 se svým jednatelem panem M., který se měl na základě této smlouvy stát novým vlastníkem. Zcela klíčová pro posouzení této věci je přitom skutečnost, že uvedenou smlouvu žalobkyně předložila žalovanému již v průběhu doměřovacího řízení (ve fázi odvolání) dne 23. 3. 2020, tedy více než dva roky před vydáním rozhodnutí o zřízení zástavního práva. Pokud totiž byla kupní smlouva účinně uzavřena a žalobkyně na jejím základě také skutečně převedla vlastnické právo, pak již v době vydání rozhodnutí o zřízení zástavního práva nemohla být vlastníkem motorového vozidla.
27. Soud chápe úvahy žalovaného o tom, že zjištěné skutkové okolnosti mohou nasvědčovat tomu, že k převodu vozidla mohlo dojít účelově ve snaze vyhnout se případnému vymáhání daňového dluhu. Skutečně okolnost, že žalobkyně byla po celou dobu evidovaná jako vlastníka vozidla a ani neprokázala, že by kdy (alespoň po zastavení exekucí) ona sama nebo její jednatel požádali o změnu zápisu vlastnického práva, nasvědčují spíše tomu, že vše nebylo v pořádku. Stejně tak ani účetní závěrky z let 2010-2021, na něž se žalobkyně odvolávala, nenasvědčují tomu, že by žalobkyně o zahrnutí vozidla do svého obchodního majetku (do roku 2015) a o jeho následném prodeji řádně účtovala.
28. Nicméně uvedené okolnosti nic nemění na tom, že žalobkyně prokázala, že byla uzavřena kupní smlouva datovaná dnem 1. 12. 2015, podle níž došlo k převodu vozidla. I kdyby žalobkyně a její jednatel smlouvu antedatovali, musela být uzavřena nejpozději dne 23. 3. 2020. Tehdy ji totiž žalobkyně předložila správci daně jako přílohu svého podání ze dne 18. 3. 2020, které je součástí předloženého daňového spisu. Podle soudu tak bylo řádně prokázáno, že v době zřízení zástavního práva již žalobkyně nebyla vlastníkem motorového vozidla.
29. V této souvislosti si zaslouží pozornost argumentace žalovaného ohledně skutečnosti, že kupní smlouvu za žalobkyni podepsala pouze paní A. M. Ta sice byla historicky pouze společnicí žalobkyně a nikdy nebyla jejím statutárním orgánem (jednatelem) oprávněným za žalobkyni jednat. To však bez dalšího automaticky neznamená, že je kupní smlouva neplatná nebo neúčinná vůči správci daně. Uplatní se zde § 440 odst. 1 občanského zákoníku, který stanoví, že *překročil-li zástupce zástupčí oprávnění, zavazuje právní jednání zastoupeného, pokud překročení schválí bez zbytečného odkladu. To platí i v případě, kdy za jiného právně jedná osoba, která k tomu není oprávněna.* Jak uvádí komentářová literatura, *pro dodatečné schválení*

právního jednání nepravého zástupce zákon nestanoví žádnou zvláštní formu. Může k němu dojít i faktickým konáním zastoupeného (ŠVESTKA, J., DVOŘÁK, J., FIALA, J. a kol. Občanský zákoník: Komentář, Svazek I, (§ 1-654). [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2026-2-12]. ASPI_ID KO89_a2012CZ. Dostupné z: www.aspi.cz. ISSN 2336-517X.).

30. V tomto případě je podstatné, že kupní smlouvu uzavřel jako kupující pan Ing. M., který byl zároveň jednatelem žalobkyně. Byl si tedy právního jednání paní M. zjevně vědom a uzavřením smlouvy dal jasně najevo, že takové jednání schvaluje. I kdyby tedy paní M. nebyla k uzavření smlouvy řádně zmocněna, pak došlo k implicitnímu schválení a zhojení vady nedostatku zástupčího oprávnění paní M. a žalobkyně je i tak kupní smlouvou vázána. Smlouva proto byla platně a účinně uzavřena.
31. Žalobkyně v této souvislosti tvrdí, že důvodem převodu byla skutečnost, že se pro ni vozidlo stalo nepotřebným. Soud k tomu jen poznamenává, že pro posouzení věci není podstatné, zda jednání žalobkyně, resp. Ing. M. bylo vedeno tímto účelem nebo sledovalo jiný cíl, např. vyhnout se vymáhání daňového dluhu. Pokud však žalovaný vycházel z úvahy, že smlouva nebyla platně a účinně uzavřena, pak mu nelze přisvědčit.
32. Odlišnou otázkou však je, zda na základě kupní smlouvy došlo k převodu vlastnického práva na Ing. M. Podle § 1099 občanského zákoníku platí, že *vlastnické právo k věci určené jednotlivě se převádí už samotnou smlouvou k okamžiku její účinnosti, ledaže je jinak ujednáno nebo stanoveno zákonem*. V daném případě ani kupní smlouva ani zákon nestanoví, že by k vlastnímu převodu vlastnického práva k motorovému vozidlu došlo až později po uzavření smlouvy, např. předáním vozidla nebo zaplacením kupní ceny. Uzavřením smlouvy tak došlo k převodu vlastnického práva k vozidlu na Ing. M., jestliže tomu nebránila jiná právní překážka. Takovou překážkou by sice mohlo být speciální nebo generální *inhibitorium* (§ 44 odst. 1 exekučního řádu), a to po dobu, kdy probíhalo exekuční řízení vedené soudním exekutorem. Nicméně žalovaný se touto okolností nezabýval, a ve správním spise chybí podklady pro posouzení této možnosti. Není tedy možné učinit definitivní závěr, zda uvedená právní překážka bránila převodu vozidla. Závěr žalovaného o tom, že převodu vlastnického práva bránilo vedení exekučních řízení, resp. zřízení exekutorského zástavního práva tak nemá oporu ve správním spise. Z pouhé zmínky o exekucích v poznámce uvedené v registru silničních vozidel nelze existenci právní překážky převodu dovodit.
33. Další otázkou, kterou si ale žalovaný mohl položit, bylo, zda je kupní smlouva relativně účinná i vůči správci daně. V daném případě soud nepřehlédl, že správce daně vydal dne 9. 11. 2021 výzvu k podání prohlášení o majetku podle § 180 odst. 1 daňového řádu, která je spojena s účinky uvedenými v odst. 6 tohoto ustanovení (*Právní jednání dlužníka týkající se jeho majetku, s výjimkou právního jednání spočívajícího v běžné obchodní činnosti, uspokojování základních životních potřeb a správy majetku, včetně jeho běžné údržby, které dlužník učinil poté, co mu byla doručena výzva podle odstavce 1, popřípadě výzva podle odstavce 4, jsou vůči správci daně a dalším osobám, které mají proti dlužníkovi pohledávku vymahatelnou na základě exekučního titulu, neúčinné*). Těchto účinků se však nemohou správce daně ani žalovaný v této věci dovolávat, neboť k vydání výzvy došlo až poté, co žalobkyně předložila správci daně kupní smlouvu, resp. po převodu vlastnického práva.
34. Jedinou cestou, jak by za dané situace mohl správce daně dosáhnout zřízení zástavního práva na motorovém vozidle, pokud s tím nevyslovil souhlas jeho nový vlastník (§ 170 odst. 3 daňového řádu), tak bylo domoci se u soudu v občanském soudním řízení určení relativní neúčinnosti právního jednání podle § 589 občanského zákoníku (srov. např. usnesení

Nejvyššího soudu ze dne 5. 2. 2002, sp. zn. 21 Cdo 1989/2001). Podle § 589 odst. 2 občanského zákoníku platí, že *neúčinnost právního jednání dlužníka se zakládá rozhodnutím soudu o žalobě věřitele, kterou bylo odporováno právnímu jednání dlužníka (odpůrcí žaloba)*. Právě v řízení o odpůrcí žalobě by soud zkoumal, zda s ohledem na okolnosti přednesené žalovaným v napadeném rozhodnutí nebylo cílem žalobkyně zkrátit uspokojení daňové pohledávky. Správce daně ale v daném případě odpůrcí žalobu nepodal. Kupní smlouva a převod vlastnického práva k vozidlu jsou tedy vůči němu účinné.

35. Lze doplnit, že daňový daňový řád nedává správci daně jinou možnost, jak docílit toho, aby k uzavření kupní smlouvy nemusel přihlížet. V daném případě totiž nelze aplikovat § 8 odst. 3 nebo odst. 4 daňového řádu upravující následky *dissimulace* a *zneužití práva*. Institut zneužití práva je prostředkem *ultima ratio* a nelze ho použít, pokud právní řád upravuje právní prostředek, který umožňuje zabránit následkům zneužití práva. Takovým prostředkem je v daném případě právě žaloba na určení relativní neúčinnosti právního jednání podle § 589 občanského zákoníku, což znemožňuje aplikaci § 8 odst. 4 daňového řádu.
36. Nešlo ale ani o *dissimulaci*. Žalobkyně zjevně chtěla vozidlo převést a uzavřít kupní smlouvu. Nechtěla dosáhnout jiného účinku nebo učinit jiné právní jednání. Podle soudu tedy nejde o případ, kdy daňový subjekt uzavře jeden typ smlouvy, ale ve skutečnosti jde o jiné právní jednání, anebo předstírá určitou právní skutečnost, která ve skutečnosti nenastala. Problematická je pouze okolnost, že možným účelem (motivací) převodu vlastnického práva mohla být snaha žalobkyně vyhnout se postižení vozidla při vymáhání daňového dluhu. Tomu je ale třeba čelit žalobou podle § 589 občanského zákoníku
37. Soud proto dospěl k závěru, že nebyly splněny zákonem stanovené podmínky pro zřízení zástavního práva. Žalobkyně nebyla v době vydání rozhodnutí správce daně o zřízení zástavního práva vlastníkem motorového vozidla. Žaloba je důvodná.
38. S ohledem na shora uvedené soud blíže nezkoumal důvodnost námitek, které se týkaly vedení exekucí a existence exekučních zástavních práv na vozidle, důvodů nepodání žádosti o změnu vlastníka v registru silničních vozidel, povinnosti platit silniční daň, možnosti alternativního zajištění, případně obsahu účetních závěrek a evidencí, jejichž obsahu se dovolávala žalobkyně. Uvedené okolnosti, resp. argumentace stran k těmto okolnostem a skutečnostem, byť se bezpochyby vztahují k předmětu sporu, jsou pro jeho posouzení irelevantní. Úkolem soudu není podávat akademické hodnocení k otázkám, které nemohou přispět k rozhodnutí věci. Soud proto jen stručně poznamenává, že úvahy předestřené žalovaným ohledně neprovedení změny vlastníka v evidenci silničních vozidel, placení pojistného či existence exekučních zástavních práv na vozidlech se na první pohled jeví jako logické, ale mají určité trhliny.
39. Dílčí nedostatek podle soudu představuje skutečnost, že se žalovaný vůbec nezabýval otázkou, zda vozidlo bylo v exekučních řízeních zahrnuto do soupisu movitých věci, anebo se na něj vztahovalo generální inhibitorium. Pokud k tomu v minulosti došlo, jak naznačuje žalobkyně a nasvědčovaly by tomu i poznámky uvedené v kartě motorového vozidla, pak by tato okolnost skutečně bránila prodeji a převodu vozidla po dobu trvání exekuce. V takovém případě by ale také dávala smysl obhajoba žalobkyně, že po dlouhou dobu ani neusilovala o změnu zápisu v evidenci, jelikož by to byla snaha dopředu odsouzená k neúspěchu. Pokud jde o skutečnost, že při uzavření zákonného pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla (povinné ručení) po celou dobu vystupovala jako

vlastník vozidla žalobkyně, a nikoliv nový vlastník, musí soud poznamenat, že tato okolnost je důsledkem skutečnosti, že jako vlastník a provozovatel vozidla byla nepřetržitě evidovaná žalobkyně. S nikým jiným by tedy pojišťovna pojistnou smlouvu neuzavřela. Jde tak primárně o důkaz toho, kdo byl jako vlastník evidovaný, nikoliv toho, kdo byl reálně vlastníkem vozidla.

40. Pokud jde o rozsáhlé citace z judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, které žalobkyně začlenila do žaloby, soud pouze konstatuje, že citovaná rozhodnutí se obecně týkají základních principů a zásad daňového řízení, dokazování v něm, zákonnosti stanovení daně a výběru daňových nedoplatků. Žalobkyně ovšem nevysvětlila, proč se na citovaná rozhodnutí odvolává a jaký mají vyslovené závěry vztah k projednávané věci. Soud se tedy ani touto argumentací blíže nezabýval.

Závěr a náklady řízení

41. Soud na základě výše uvedených zjištění a úvah dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Soud proto podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Jelikož je nezákonností zatíženo i rozhodnutí správce daně o zřízení zástavního práva, zrušil soud zároveň i toto rozhodnutí (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
42. Lze tak shrnout, že správci daně se nabízely v zásadě dvě základní cesty, jak za daných skutkových okolností zpochybnit vlastnické právo žalobkyně. Zaprvé mohl prozkoumat, zda převodu vlastnického práva k vozidlu nebránila právní překážka v podobě generálního či speciálního *inhibitoria* v důsledku postupu soudního exekutora, a to od okamžiku uzavření kupní smlouvy až do doby zřízení zástavního práva správcem daně. Pokud by taková překážka po tuto dobu existovala, pak by k převodu vlastnického práva k vozidlu nemohlo dojít. Druhou cestou bylo akceptovat převod vlastnického práva, ale vyvrátit jeho účinky vůči správci daně pomocí *odpůrcí* žaloby. Správce daně ani jedním z uvedených způsobů dosud nepostupoval, a proto nelze dospět jinému závěru než, že finanční orgány neprokázaly, že byla splněna podmínka zřízení zástavního práva, tedy vlastnické právo žalobkyně. V dalším řízení tedy žalovaný buď zvolí jednu z uvedených cest anebo rozhodnutí o zřízení zástavního práva sám zruší.
43. Soud si nevyžádal a neprovedl dokazování vyjádřeními exekutorských úřadů, resp. jejich spisy, a to pro nadbytečnost. Žalobkyně je navrhla k prokázání skutečnosti, že probíhající exekuce a zřízení exekutorských zástavních práv bránilo provedení zápisu změny vlastníka v evidenci motorových vozidel v letech 2015-2021 a 2022. Tato okolnost je však pro posouzení věci nepodstatná, neboť změna vlastnického práva byla prokázána již kupní smlouvou. Stejně tak není pro posouzení věci podstatné tvrzení, že náklady spojené v provozem vozidla v letech 2023 až 2025 nesla žalobkyně, k jejímuž prokázání předložila soudu výpisy z běžného účtu Ing. M. I dokazování těmito listinami by proto bylo nadbytečné.
44. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, a má proto právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů. Ty se skládají ze zaplaceného soudního poplatku

za žalobu ve výši 3 000 Kč a cestovních nákladů za cestu z bydliště jednatele (Vřesina) do sídla soudu (Brno) a zpět. Cestovní náklady činí 2 532 Kč za cestu v celkové délce 316 km (cesta osobním automobilem Toyota Corolla Verso s kombinovanou spotřebou 6,2 l na 100 km při průměrné ceně pohonných hmot 34,10 Kč/l se sazbou základní náhrady 5,90 Kč za km – sazby dle vyhlášky č. 467/2022 Sb., ve znění vyhlášky č. 573/2025 Sb.). Celkem tedy žalobkyni náleží odměna a náhrada hotových výdajů v souhrnné výši 5 532 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 9. března 2026

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu